

Mødet den 3. Oktbr. 1918.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Møller og Simonsen.

1. (J. Nr. 435—1918). Indstilling om Bortgivelse af en **Friplads ved Marselisborg Gymnasium.**

Skoleudvalget indstillede, at Fripladsen tildeles Hans Martin Madsen, Søn af Vognmand A. Madsen, Herluf Trollesgade 53.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 426—1918). **Overenskomst med Viby Sogneraad angaaende Ordningen af Afløb fra de Vest for »Friheden« liggende Arealer, saalydende:**

»Imellem Aarhus Byraad og Viby Sogneraad er afsluttet følgende

O v e r e n s k o m s t.

1.

De nævnte Kommunalbestyrelser vedtager at udføre det paa vedhæftede Planer I og II viste Kloakanlæg gennem »Friheden«, til hvilket hver af Parterne maa lede Vand fra de paa vedhæftede Plan III viste Arealer eller andre Arealer af samme Størrelse, saaledes at det Areal, der af Aarhus Kommune afvandes til Ledningerne, ikke overskrider... 63 ha (113 Tdr. Ld.) og fra Viby Kommune... 44 ha (80 Tdr. Ld.)

2.

Udgifterne (undtagen Udgifterne til Landvæsenskommission og Forarbejder) ved nævnte Kloakanlæg udredes af Aarhus og Viby Kommuner i Forholdet 29,6 : 18,4.

Arbejdet udføres ved Aarhus Kommunes Foranstaltning og skal paabegyndes, saasnart denne Overenskomst er underskrevet, og fremmes med saa megen Kraft som muligt.

Under Arbejdets Gang skal Viby Kommune indbetale Forskud til Aarhus Kommune, saafremt saadant maatte blive forlangt. Naar Arbejdet er fuldført, betaler Viby Kommune det resterende Beløb til Aarhus Kommune efter Regning.

Udgiften til Landvæsenskommission og Forarbejder deles ligelig mellem de to Kommuner.

3.

Vedligeholdelse af Kloakanlægget udføres af Aarhus Kommune, og Udgifterne deles mellem de to Kommuner (Aarhus og Viby) i Forholdet 29,6 : 18,4.

4.

For hvert W. C., der paa Viby Grund faar Afløb til Kloakken, erlægger Viby Kommune til Aarhus Kommune 10 Kr. aarlig pr. Sæde. Beløbet indbetales til Aarhus Kæmnerkontor i Løbet af April Maaned for det foregaaende Aar.

5.

Til Kloakken maa ikke ledes Stoffer, der kan tilstoppe eller beskadige Kloakken. Afløbsvand, der indeholder Fedtstoffer, skal passere en Fedtsamler af fornøden Størrelse. Syrer maa ikke tilledes Kloakken uden forud at være neutraliserede. Vand, der er varmere end 35 °, maa heller ikke ledes til Kloakken. Hvor saadanne

Afløb ønskes ført til Kloakken, er vedkommende pligtig til at fremsende til Aarhus Vej- og Kloakvæsens Approbation Forslag til Uskadeliggørelse af de skadelige Stoffer, inden de maa ledes til Kloakken.

Afløb fra lavt liggende Kældergulv skal forsynes med et Lukke (Harboes Vandlaas).

Aarhus, den 27. September 1918.

Aarhus Byraad. Viby Sogneraad.«

Formanden var glad over, at man var kommet til et Resultat. Det var maaske nok noget dyrt, men Forholdene i den vestlige Del af »Friheden« var jo saadan, at man daarligt kunde være det bekendt. Taleren vilde derfor anbefale Byraadet at godkende Overenskomsten.

Jakob Jensen erindrede om, at det var en gammel Sag, som man længe havde forhandlet med Viby Kommune om. Kloakken skulde føres gennem »Friheden« til Havet. Det vilde koste ca. 48000 Kr., og Pengene skulde betales af Viby og Aarhus i Forholdet 18,4 : 29,6. Kloakken skulde afvande 113 Tdr. Land fra Aarhus og 80 Tdr. Land fra Viby. Men det var en Kloak, som Aarhus alligevel skulde have lagt, idet man skulde bortlede Overfladevandet fra Observatoriet og fra selve Skoven og ligeledes have Ledninger fra Station og Sportspladserne o. s. v. Viby Kommune vilde komme til at betale alt, hvad Kloakken blev fordyret ved, at de kom med, og desuden kunde Aarhus Kommune indkassere 10 Kr. pr. W. C. i Viby Kommune for Afløb til Kloakken, hvorved maaske hele Aarhus Udgift til Kloakken i Løbet af nogle Aar vilde blive indbetalt. Det var en Forudsætning, at Benkogeriet skulde fjernes, og man maatte ogsaa være forberedt paa, at Aarhus

Bys Destruktionsanstalt skulde flyttes; men det kom jo senere. Det var ogsaa af Betydning, at der var kommet en Forbindelse i Stand mellem Aarhus og Viby, saa man senere kunde komme til at forhandle om ordentlige Veje fra den ene Kommune til den anden. Taleren vilde anbefale Byraadet at godkende Overenskomsten, som allerede var accepteret af Viby Sogneraad.

Bech gjorde opmærksom paa, at det ikke blot drejede sig om Skoven og Stadion, men ogsaa havde Betydning for en Del af Villakvarteret Nord for »Friheden«.

Formanden antog det for nødvendigt, at Sagen gik til 2. Behandling, da det drejede sig om et ret betydeligt Beløb.

Jakob Jensen: Beløbet gaar paa Marse-lisborg-Kontoen.

Formanden: Saa behøves det ikke!

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 10¹⁰—1918). Valg af Medlemmer til **Hus-lejenævnene**.

Følgende valgtes:

Domsognet:

Ejere:

Købmand N. R. Hansen, Nørregade 36.

Købmand Abraham Andersen, Aagade 9.

Suppleanter:

Murermester Jacob Petersen, Spanien 15.

Smedemester Bischoff, Fiskergade 48—50.

Lejere:

Tandlæge Mejndor, Kystvej 25.

Smed Søren Petersen, Frederiksgade 34.

Suppleanter:

Købmand W. Rohweder, Tangen 2.

Ingeniør Brøndum, Ankerhus.

Frue Sogn:

Ejere:

Tømrmester N. C. Christensen, Vestergade 64.

Tømrrer Perregaard, Jerichousgade 16.

Suppleanter:

Tømrmester Th. Pedersen, Møllegaarden.

Smed H. Sørensen, Ny Grønnegade 81.

Lejere:

Farvehandler Em. Jensen, Vestergade 3.

Typograf V. Hansen, Ny Munkegade 75.

Suppleanter:

Bankdirektør Bille Fog, Vestergade 69.

Forretningsfører Fr. Nygaard, Sølystgade 35.

Sct. Pauls Sogn:

Ejere:

Tømrmester J. P. N. Siig, Orla Lehmanns Alle 6.

Glasmager Eriksen, Trepkasgade 6.

Suppleanter:

Tømrmester H. Øvlisen, Schleppegrellsgade 16.

Overpostbud Christensen, Bülowsgade 57.

Lejere:

Kontorchef J. M. Kruse, Pontoppidansgade 22.

Typograf Marthin Petersen, Strandvej 30.

Suppleanter:

Lærer Aalsø, Pontoppidansgade.

Arbejdsmand H. Larsen, De Mezas Vej 3.

Sct. Johannes Sogn:

Ejere:

Murermester M. P. Mogensen, Niels Juelsgade 65.

Arbejdsmand Vald. Petersen, Iver Hvitfeldtsgade 8.

Suppleanter:

Tømrmester Fr. Svendsen, Trøjborgvej 50.

Fiskehandler Glass, Skovvej 133.

Lejere:

Arkitekt Thorkild Møller, Studsgade 68.

Snedker M. Petersen, Iver Hvitfeldtsgade 7.

Suppleanter:

Sagfører Peder Eeg, Kannikegade 1.

Postbud L. Sørensen, Skovvej 55.

Forretningsnævnet:

Ejere:

Murermester Jens Mikkelsen, Vigneshus.

Glarimester Witten, Aagade 5.

Suppleanter:

Tømrmester Chr. Iversen, Lille Torv 2.

Skotøjshandler Laurits Olsen, Guldsmedgade 29.

Lejere:

Købmand Holger Larsen, Borgporten.

Købmand J. P. Knudsen, Marstrandsgade 14.

Suppleanter:

Boghandler Emil Nielsen, Clemenstorv.

Købmand A. P. Hansen, Volden 1.

Christensen bemærkede, at Medlemmerne af Nævnene havde et ikke ringe Arbejde; naar der skulde foretages Undersøgelser af en Ejendom, maatte det jo ske om Dagen, og en Del af Medlemmerne havde ikke Raad til at ofre deres Arbejde. Taleren vilde derfor henstille, at man gav et Vederlag for det Tidsspilde, som de havde ved saadanne Undersøgelser, f. Eks. 1. Kr. pr. Time. Der var jo bevilget 500 Kr. til forskellige Nævn til Kontorhold, og dette kunde maaske komme ind derunder.

Mikael Johansen syntes, det kunde blive farligt at gøre disse Stillinger lønnede, og det havde vist heller ikke været Lovens Mening. Folk kunde jo nok blive fri, hvis de ønskede det.

P. Petersen mente, at Timebetaling vilde blive for dyrt.

Marthin Petersen syntes, det var en ret rimelig Foranstaltning, at man hjalp de Folk, som fik Arbejdsspild paa den Maade. Det blev

ikke noget Beløb af nævneværdig Betydning, og hvis man lod Formanden for Nævnet attestere, maatte det være en Betryggelse mod Misbrug. Til Mikael Johansen vilde Taleren sige, at Loven vel ikke paabød Betaling, men der stod udtrykkelig, at Byraadet havde Ret dertil, og Taleren vilde anbefale, at man vedtog en saadan Foranstaltning, da Aarhus var en By, hvor der fandtes overordentlig mange Huslejesager. Vederlag kunde jo ydes til de Medlemmer, som fremsatte Begæring derom.

M i k a e l J o h a n s e n vilde til den sidste Bemærkning sige, at det var uheldigt, hvis der skulde gøres nogen Forskel. Det var meget rigtigt, at der havde været mange Sager; men saa kunde det ogsaa blive et stort Beløb, hvis der skulde gives Timebetaling.

C h r i s t e n s e n oplyste, at i København betales der en bestemt Sum pr. Møde til hvert af de Medlemmer, som mødte. Men det var vist mere korrekt at betale for Arbejdet om Dagen. Selvfølgelig skulde der ikke være nogen Forskel; enhver, som fremsatte Begæring derom, skulde kunne faa Vederlag, men der maatte helst sættes en bestemt Sum. Det vilde vist kun dreje sig om $\frac{1}{2}$ Dag om Ugen eller lignende.

M a r t h i n P e t e r s e n kunde i Tilslutning til Christensen oplyse, at forskellige Byer, som Odense, Esbjerg, København o. a. betalte Nævnene for deres Virksomhed, men det skete under forskellige Former. Hovedsagen her var, at Aarhus Byraad tillader, at der bliver betalt Arbejdstab for de Medlemmer, som fremsætter Begæring derom. I hvert Fald Arbejderne kunde ikke faa Raad til at spille flere Timer og selv bære Tabet, og der var udtrykkelig i Huslejeloven aabnet Adgang for Nævnenes Medlemmer til at faa et saadant Ar-

bejdstab dækket. Man kunde derfor ikke se smaa-
ligt paa denne Sag.

F o r m a n d e n henstillede, at man nærmere
undersøgte, hvad der stod i Loven, saa kunde man
komme tilbage til Sagen.

N. J o h. L a u r s e n syntes ikke om at give
en saadan Benyndigelse, som vilde blive benyttet
i ret stor Udstrækning. Saa maatte man hellere
først se, hvor stort Arbejdet blev f. Eks. i et
Kvartal, og saa eventuelt bagefter bevilge et ri-
meligt Beløb. Det var let nok at se stort paa en
Ting, naar det gik i ens egen Lomme.

J a k o b J e n s e n kunde godt indse, at det
var forbundet med stort Tab for enkelte af Med-
lemmerne, og at det kunde være rigtigt nok, det
blev honoreret. Men det burde være ens for alle,
saaledes at der blev sat en bestemt Sum, der ikke
maatte overskrides, og det skulde kun gælde for
de Timer, der spildtes om Dagen.

M a r t h i n P e t e r s e n vilde til Pastor Laur-
sens Bemærkning sige, at han aldrig havde frem-
sat Begæring om Betaling for sit Arbejde i Næv-
net og heller ikke agtede at gøre det. Det var
derfor ikke af personlig Interesse, at Taleren an-
befalede Sagen. Men der var forskellige Folk i
Nævnene, f. Eks. Arbejdere, som havde et di-
rekte Arbejdstab ved at udføre deres Virksomhed
i Nævnet, og naar der i Loven var peget paa
dette Forhold, var det næppe forsvarligt af By-
raadet at nægte det. Taleren havde intet imod,
at man udsatte Sagen og saa lidt nærmere paa
Loven, for Byraadet vilde sikkert senere vedtage
en Bestemmelse i den Retning. Jakob Jensens
Udtalelser om, at det kun burde gælde for Arbej-
det om Dagen, var i Almindelighed rigtige, med
mindre der var Folk, hvis egentlige Arbejde faldt

om Aftenen, for saa burde disse have Erstatning for Aftenarbejde.

V a l d. P e t e r s e n fandt ikke, man maatte se for smaat paa dette Forhold. Der var Folk, som havde siddet i Nævnene i lang Tid, og man kunde ikke vedblivende forlange, at de skulde ofre deres Tid paa Kommunens Arbejde og forsømme deres eget. Der var 5 Huslejenævn, og man kunde jo fastsætte et bestemt Beløb til hvert, f. Eks. 800 Kr., og saa lade dem dele Beløbene efter deres eget Skøn. Hvis Aarhus Kommune ikke kunde ofre 4000 Kr. paa Sagen, var den ikke meget værd.

J a k o b J e n s e n fandt ikke den Fremgangsmaade heldig, men vilde henstille til Kasseudvalget at fremsætte et bestemt Forslag. Det var rimeligt at yde noget Vederlag, men det burde helst være Timebetaling.

B r a m m e r syntes ogsaa, det kunde være rigtigt at yde noget Vederlag for dette Arbejde; men det var ikke saa tiltalende med Timebetaling og Attest fra Formanden, for Arbejdstiden var ofte vanskelig at beregne. Man maatte hellere anvende den Form at yde et vist Beløb pr. Møde, og saa kunde Nævnene fordele Arbejdet, eftersom det passede Medlemmerne bedst.

F o r m a n d e n mente, at Lovens Ord kun gjaldt for Kontorholdsudgifter. Men paa den anden Side var Nævnenes Arbejde blevet saa stort, at der kunde være Grund til at yde et Vederlag.

J a k o b J e n s e n havde hørt, at enkelte Nævn ikke gik ud og saa paa Lejlighederne, men sad paa Kontoret og bedømte det hele. Det var nheldigt, for en saadan Bedømmelse kunde ikke altid blive retfærdig. En Del Lejligheder kunde staa til en lav Leje og andre til en høj Leje, og hvis

man anvendte procentvis Forhøjelse, gav det de godt stillede mere og de daarligst stillede mindre. Det var derfor nødvendigt, at Nævnene maatte have Tid til at se paa Ejendommene.

V a l d. P e t e r s e n kunde berolige Jakob Jensen i saa Henseende. Men fordi en Lejer f. Eks. skulde have indlagt Gas i en Lejlighed, var det næppe nødvendigt at se derpaa. Skulde der tages Syn paa alt, vilde det blive mange Timer.

M i k a e l J o h a n s e n vilde stadig fraraade at give noget Vederlag. Hvis man gjorde det, vilde Nævnene forandre Karakter og blive Funktionærer, og det vilde Taleren advare imod.

C h r i s t e n s e n vilde overfor Borgmesteren indrømme, at Lovens Ord kun gjaldt for Kontorhold; men Taleren havde hørt fremsat den Opfattelse, at Ministeren ikke vilde fremsætte Spørgsmaalet om Honorar som Lov, men at han under Forhandlingerne havde udtalt, at der ikke skulde være noget i Vejen for at give Vederlag for Arbejdet. Derfor var det sikkert lovligt at gøre det.

Fra forskellige Sider forespurgtes, hvornaar de ny Huslejenævn skulde begynde at fungere.

F o r m a n d e n antog, de skulde træde i Virksomhed straks, da den gamle Huslejelov jo nu var ophævet.

Spørgsmaalet om Vederlag til Nævnene udsattes.

4. (J. Nr. 418—1918). Indstilling om **Udleje af Frederiksminde Stuehus og Have.**

Udvalget indstillede at udleje det til Borgmester Drechsel fra 1. April 1919 mod en aarlig Afgift af 200 Kr. for Haven. Stuehuset foreslaas restaureret for en Sum af 11000 Kr., og Lejeren skal svare 6 % aarlig af den til Ombygningen medgaaede Udgift. Lejemaalet er uopsigeligt i 5 Aar, dog at Lejeren i Tilfælde af Fraflytning fra

Kommunen skal kunne opsig Lejemaalet med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel til en 1. April.

Christensen anbefalede at tiltræde Forslaget, dog med den Tilføjelse, at den fremtidige Vedligeholdelse efter Bygningens Restaurering skal paahvile Lejeren.

Indstillingen vedtoges, saaledes at Vedligeholdelsen paahviler Lejeren.

5. (J. Nr. 25¹⁸—1918). Andragende fra Hotelejer Th. Jensen Abildskou om **Fornyelse af Borgerkab som Gæstgiver m. v.**

Bevillingsnævnet foreslog at anbefale Fornyelse af Borgerkabet, indtil den reviderede Beværterlov træder i Kraft, dog ikke ud over 5 Aar.

Anbefaledes.

6. (J. Nr. 17¹⁸—1918). Andragende fra Arbejdsmand Søren Carl Mogensen om **Eftergivelse af Fattighjælp.**

Udvalget indstillede, at Eftergivelse finder Sted for saa vidt angaar den Del af Hjælpen, der falder paa Aarhus Kommune, hvor det ene Barn er forsørgelsesberettiget.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 17¹⁹—1918). Andragende fra Arbejdsmand O. Larsen om **Hjælp til Betaling af Fagforenings- og Arbejdsløshedskassekontingent.**

Kjeld Sørensen meddelte, at Udvalget havde fundet det rigtigst, at denne Sag gik til Byraadets Afgørelse. Forholdet var det, at de, som er Medlemmer af en Arbejdsløsheds- eller Sygekasse, kan faa en Del af Kontingentet fra Kommunen, og derfor havde vedkommende søgt Fattigvæsenet herom. Men det var ikke nogen egentlig Fattigsag, saa man maatte ikke undersøge, om det var nødvendigt at hjælpe. For Øjeblikket var der en Mængde Arbejdsløse i Aarhus, og hvis

Fattigvæsenet kom ind paa at give Kontingent til Arbejdsløshedskasse eller Sygekasse, vilde det blive en meget stor Udgift. Udvalget havde tidligere henvist saadanne Ansøgere til Hjælpekassen, og det vilde man ogsaa anbefale at gøre i dette Tilfælde.

M i k a e l J o h a n s e n mente, det kunde blive farligt at henvise saadanne til Hjælpekassen. Det var en Slags Bemyndigelse eller Anbefaling til Hjælpekassen om at yde dem Hjælp, og det kunde bevirke, at mange flere meldte sig.

J a k o b J e n s e n henstillede at svare, at han maatte søge Hjælpekassen, da Byraadet ingen Midler havde dertil.

N. J o h. L a u r s e n mente, at man blot skulde svare, at Byraadet ikke kunde tage sig af den Sag.

K j e l d S ø r e n s e n oplyste, at der netop stod i Loven, at Kommunen kunde bevilge disse Beløb. Men fordi man henviste saadanne til Hjælpekassen, behøvede det ikke at være nogen Anbefaling.

N. J o h. L a u r s e n spurgte, om det drejede sig om Arbejdsløshedskassekontingent eller Fagforeningskontingent, for det gjorde en meget stor Forskel. Der var ikke megen Mening i, at Byraadet skulde støtte de socialdemokratiske Foreninger.

K j e l d S ø r e n s e n svarede hertil, at man i mange Tilfælde havde betalt Fagforeningskontingent, saa det var ikke noget at blive forskrækket over.

N. J o h. L a u r s e n havde ogsaa været med dertil; men Fagforeningen kunde nok i enkelte Tilfælde eftergive Kontingentet.

K j e l d S ø r e n s e n oplyste, at Fagforeningen tit eftergav Kontingent, men naar det gentog sig, maatte den jo sige Stop. Saa forsøgte den private

Velgørenhed eller andre at hjælpe, men det endte gerne med, at de ogsaa kørte træet.

M i k a e l J o h a n s e n foreslog, at man pure afviste Andragendet.

V a l d. P e t e r s e n vilde til Beroligelse for Pastor Laursen sige, at f. Eks. et Selskab som Fængselshjælpen flere Gange havde betalt ret store Beløb for resterende Fagforeningskontingent. Det var let nok at henstille til Fagforeningen at eftergive Kontingent, men det var jo blot at overlade til de øvrige fattige at betale det.

K j e l d S ø r e n s e n syntes, at Pastor Laur- sen og Mikael Johansen kunde have godt af at faa et Kursus i Fattigvæsen. Der var ikke noget at blive forskrækket over, for Fattigvæsenet betalte saa mange Kontingenter, og det vilde man vedblive med, naar man fandt det formaalstjenligt. Men her var Tale om noget andet, nemlig Kontingent til Arbejdsløshedskasse og eventuelt Sygekasse, og det ønskede man ikke at komme ind paa. Derfor var det rimeligt at henvise det til Hjælpekassen, ogsaa fordi Fattigvæsenet ikke maatte foretage nogen Undersøgelse i saadanne Tilfælde.

B e c h syntes, man burde indskrænke sig til at svare, at man ikke kunde have med den Sag at gøre. Ved at henvise Sagen til Hjælpekassen laa der ligesom en Opfordring til den om at tage sig af det paa positiv Maade. Naar Byraadet afviste Sagen, vilde vedkommende nok af sig selv gaa til Hjælpekassen, og der kunde Forholdet saa undersøges.

M i k a e l J o h a n s e n fastholdt, at der var en stor principiel Forskel paa Fagforeningskontingent og Arbejdsløsheds- og Sygekassekontingent.

N. Joh. Laur sen sluttede sig hertil. Det var nok af Betydning at blive i Fagforeningen, men det maatte ikke gøres til en Samfundssag, saa kom man for langt ud.

Marthin Petersen bemærkede hertil, at det var netop Hovedspørgsmaalet, om det skulde være en Samfundssag eller i dette Tilfælde en kommunal Sag. Dette specielle Spørgsmaal maatte ses i Belysning af den store Arbejdsløshed, som for Øjeblikket fandtes i Byen, hvor mange havde gaaet arbejdsløse i indtil 2 Aar, og under denne særlige Situation var man vel bleven opmærksom paa, at der i den kommunale Lovgivning fandtes en Bestemmelse, hvorefter det var tilladt Kommunen at betale $\frac{1}{3}$ af det Beløb, som vedkommende skulde yde til sin Arbejdsløshedskasse. Det var sikkert Mandens Mening, og naar der stod »Fagforeningskontingent« i Andragendet, var det næppe andet en Misforstaaelse. Hvis Fattigvæsenet skulde bevilge Andragendet, fordi der var særlige Forhold til Stede, som berettigede dertil, vilde man komme til at indrømme dette mange Gange, og Sagen vilde da faa en meget vidt spændende Karakter, økonomisk set; derfor havde Fattigudvalget ment det rigtigst at lade Sagen komme til Byraadet. Taleren vilde anbefale Byraadet at slutte sig til Udvalgets Indstilling og henvise det til Hjælpekassen, saaledes som man hidtil havde praktiseret det.

Vald. Petersen mente, det var klogere at henvise saadanne til Arbejdsløshedslovens § 8, hvorefter der kan faas Hjælp, naar der er Grund dertil. At henvise dem direkte til Hjælpekassen var faktisk en Opfordring til denne om at yde Hjælp.

Christensen antog, at man fra Udvalgets Side var klar over, at Hjælpekassen vilde sige nej,

og saa kunde man lige saa godt undlade at henvise Manden dertil, men blot svare ham, at da man ikke skønnede, at Forholdene var vanskeligere for ham, end for saa mange andre, kunde man ikke efterkomme Andragendet. Saa kan Manden henvende sig, hvor han vil.

K j e l d S ø r e n s e n mente ogsaa, at Hjælpekassen vilde sige nej. Men naar man altid brugte den Regel at henvise til Hjælpekassen, var det, fordi de skulde have Hjælpen fra eet Sted, saa man kunde vide, hvad de fik.

F o r m a n d e n fastslog, der var Enighed om at afvise Sagen. Saa kunde man jo overlade til Udvalget at henvise det, til hvem de vilde.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 425—1918). Andragende fra S. P. Johansen & Co. om Forlængelse af den afdøde Fabrikant S. P. Johansen meddelte **Autorisation som elektrisk Installatør.**

Udvalget indstillede at forlænge den indtil 1. Juni 1919, inden hvilken Tid en af Firmaets Ihæندهavere maa aflægge den forlangte Prøve for at erholde Autorisation.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 423—1918). Andragende fra P. Poulsen om **Autorisation som elektrisk Installatør.**

Bevilgedes.
